

Ovdje je zgusnuto toliko bolnih problema i pitanja: starost i bolest, neriješeni odnosi iz mladosti, pohlepa najmlađih, gaženje slabijih... u ime ljubavi

PIŠE JASMINA PARIĆ

Nakon dugog pljeska ekipi predstave "Moje dijete" u Dioklecijanovim podrumima, u publici se osjetio muk i proživljavanje videnoga.

Bolje preporuke za prvu dramsku premijeru Splitskoga ljeta ne treba - ostvareno je pametno djelo velike umjetničke snage, izravno do okrutnosti, gorka esencija svakidašnjice na koju nitko neće ostati ravnodušan osim možda nasljednika onog biblijskog farizeja koji kaže: "Hvala ti, Bože, što nisam kao drugi ljudi."

Mike Bartlett, dramski pisac koji još nema 30, postavio je bolnu dijagnozu društva. Prognoza bolesti je loša, a pisac se uz to dobro čuva spasonosnih recepata i sretnih obrata. Tu smo gdje smo, a za rješenja ćemo se morati pobrinuti sami. Osnovna priča prati sukob rastavljenih roditelja oko prava nad maloljetnim djetetom u kojemu se ne biraju sredstva, od uvreda i ponižavanja do optužbi za zlostavljanje, pa i otmice. U jednosatnom komadu zgusnuto je toliko bolnih problema i pitanja: starost i bolest, neriješeni odnosi iz mladosti, pohlepa najmlađe generacije za skupim novim stvarima, dobronamjernost bez djela i aktivnosti, gaženje slabijih i još puno toga - u ime ljubavi.

Udarac u bubreg

Bartlettovi likovi, naime, i previše spominju ljubav, uporno na nju polažu pravo i iznuduju je začuđeni što je u njihovoj obitelji rijetka poput vode u pustinji. Klasične borbe između dobra i zla ovdje nema - likovi, ni dobri ni loši, kakvi ljudi već uglavnom jesu, bore se za položaj koji bi trebao kao privilegij donijeti i ljubav. Sudarajući se sa spoznajom da se može biti muž ili žena, roditelji ili dijete, a da taj status u paketu ne nosi i tople osjećaje i razumijevanje, osuđeni su na frustraciju i bijes od kojega je onda korak do stvarnog nasilja i zlostavljanja.

Redateljica Nenni Delmestre (uz asistenciju Line Vengoechee koja je i osmislila scenu poput borilišta) bacila je u lice publici obiteljsku nevolju, ne dopuštajući distanciju "s one strane rampe". U bliskom kontaktu

PREMIJERA MIKE BARTLETT 'MOJE DIJETE' U REŽIJI NENNI DELMESTRE, PODRUMI

Rijetko viđena uigranost na sceni: Marko Petrić, Biserka Ipša, Snježana Sinovčić-Šiškov i Trpimir Jurkić

MATKO BILJAK / SD

s glumcima, na gledatelje, kao aktivne sudionike u problemu, doslovno padaju teške riječi i gotovo se osjećaju na koži pljuske i udarci u bubreg. O ozbiljnosti timskoga rada svjedoči i rijetko viđena uigranost, koncentrirana suradnja na sceni i izostavljanje glumatanga i teatralnosti.

Trpimir Jurkić kao Muškarac odigrao je maestralnu ulogu, vjerojatno jednu od najboljih u karijeri. Oživio je na sceni lik luzera i žrtve, u osnovi miroljubivog ali i neodgovornog intelektualca koji izaziva prezir vlastitog sina jer nije uhvatio korak sa suvremenim stilom života, a ujedno ne zna izvući prednosti iz silnih pročitanih knjiga. Dostojan partner bio mu je student Marko Petrić kao Dijete, gotovo zastrašujuć i neugodan u prikazu nesvesne bešćutnosti, pravi proizvod društva koje ga okružuje i obitelji koja ga odgaja. Ni-

ves Ivanković u ulozi Žene također je donijela slojevit lik koji gazi naprijed bez osvrtnja, u sukobima bira medijski razvikan sredstva i grabi materijalna dobra "jer ona to zaslužuje".

Život u muci

Gostujuća zagrebačka glumica Biserka Ipša (Starica) kao odlično osvježenoj domaćem ansamblu otvorila je bolno pitanje starosti i nemoći koja donosi i gadne posljedice poput inkontinencije i nepokretnosti, a Ante Čedo Martinić (Kar) gotovo je iznenadio žestinom uloge, prikazom brutalnog "uspješnog čovjeka" kojemu je barem sve jasno u životu - slabije treba satri. Kao kaplja nekog starinskog domaćeg melema djelovala je u ovom ringu Snježana Sinovčić-Šiškov (Majka, druge žene) koja je u društvu s Matijom Kačanom (Otac) odškrinula u priči vrata drukčije mogućnosti

komunikacije. Kostimi Danice Dedijer podcrtali su karaktere, a valja spomenuti i vrstan prijevod Belmonda Miliše te Marka Svagušu, savjetnika za scensku borbu koja zbilja udara publiku u želudac.

Predstava "Moje dijete" osvijetlila je današnje doba, a nije pala u zamku leleka za dobrim starim vremenima. Uostalom, odigrava se u Podrumima, od kojih je lijevo i desno na Lučcu i u Varošu i prije sto godina toliko obitelji crkvalo u dugu kako bi se težačke kćeri opremile skupom svilenom i zlatnom dotom "da ne budu gore od drugih". Ljudska se priroda ne mijenja, ali nove "vrijednosti" i osobito popis novih stvari koje moramo imati prebrzo nas stižu. "Moje dijete" poziva na razmišljanje o tome, a ako i druga premijera Splitskoga ljeta bude dobra kao ova, onda i ne žalimo to što nema treće.

Tonči Šitin: Minimalistički čisto

•• Bartlettovo viđenje problema očeva i urušavanje idilične obitelji ispunjeno je gorčinom premda se kloni držanja samo jedne strane "pravde" koja je uz to podčinjena razlozima svemoćnog novca. Tekst je zgodan za percepciju i nama poznatih problema, premda bih ja radije podnio dublje štivo. Predstava Nenni Delmestre minimalistički je čista i predana angažiranoj glumi, a izborom nekoliko tihih tonova glasovira Vengoechea vraća uzavrele sukobe u tišinu i magiju intime Palače.

Tedi Spalato: Bolna i prekrasna

•• Pod jakim sam dojmom predstave. Vrlo je aktualna, izuzetno zbijena i sažeta. Nakon završene predstave, čovjek tek mora poslagati sve kockice.. Izvanredna gluma, scenografija i režija. Sve pohvale i autoru i Nenni Delmestre. Ovo je vrlo bolna prekrasna predstava.

Almira Osmanović: Potekle i suze

•• Izvrsna je predstava, zaista me dirnula. Težak tekst, puno tenzija i energije. Mučna je, u jednom trenutku su mi i suze potekle. Sviđa mi se kako je režijski isprepletana radnja, a glumci su od stasa i glasa. Naročito mi je drag ovaj mladi glumac, kojem ujedno i predajem scenski pokret.

